

JADE VENING

**DE
WIN-WIN
SITUATIE**

HarperCollins

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Jade Vening

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1509 5

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Hoofdstuk 1

Effie

‘Wil je misschien vragen hoe het met me gaat?’ Ik kaats de vraag boos tegen mijn slaapkamerdeur en veeg met de punt van mijn trui de tranen en het snot van mijn gezicht.

De schaduw onder de deur trekt zich terug en ik hoor mijn moeder gemaakt vrolijk roepen: ‘Nee hoor schat, ik was gewoon even boven nieuwe bolletjes aan het pakken. De blauwe zijn op.’

Sinds ik twee dagen geleden met een betraand gezicht ben aangekomen, is ze non-stop aan het breien. Handwerken is haar manier om met spanning om te gaan. Een onvoldoende voor Frans? Ik punnik een sjaal voor je. Ruzie met je beste vriendin? Een trui zal je opbeuren. Oma heeft haar heup op negen plekken gebroken toen ze de was van zolder haalde? Met een paar warme kriebelsokken komt het vast snel weer goed.

En nu heeft ze besloten dat ik een plaid nodig heb, want ‘dan heb je iets wat je lekker om je heen kunt slaan’. Dank mam, twee armen om je heen van de man waarmee je dacht oud te worden of een plaid, het verschil is nauwelijks te merken.

Ze begon met okergeel en gaat dat zo te horen combineren met blauw. Het ligt aan mijn huidige staat van zijn – gedumpte, thuisloos en in stukken – dat ik het liefst heel geïrriteerd wil reageren op deze moederlijke huisvlijt. Maar als het kobaltblauw is – en dat is het, want ik heb de bolletjes in de kamer tegenover me bijna een halve meter hoog opgestapeld zien liggen – past dat prima bij okergeel. Dus zeg ik verder niets. Wie weet maakt ze per ongeluk nog iets waar ik écht wat aan heb.

Eigenlijk mag ik ook niet klagen. Niet hierover tenminste. Het is al lang fijn dat ik hier mijn shit bij elkaar kan rapen en mag zwelgen in mijn verdriet. Hier, op het bed in mijn oude slaapkamer, onder een poster met daarop de geteisterde, maar o zo zwoele blik van Dinand van Kane. En laat

ik de serene aanwezigheid van mijn trouwe goudvissen, Bert de tiende en Ernie de zevende, niet vergeten.

Ooit verhuisden Bert en Ernie, toen beide de eerste, met me mee op kamers, weg van deze jarennegentigwijk in Zutphen. Hoe ironisch, dat ik nu met diezelfde goudvissenkom op mijn schoot en de rest van mijn leven achter in diezelfde Volvo V70 van mijn vader, weer terug ben komen rijden naar dit huis dat ik jaren geleden ontvluchtte om een groots en volwassen leven te gaan leiden. Het is net of de film van mijn leven wordt teruggespoeld. Alsof ik gewoon geen enkel stapje vooruit heb gezet.

Nog meer tranen. Ik hoor mezelf hardop huilen en ik zal eerlijk zijn: ik vind mezelf ook echt heel zielig. Was janken een sport geweest, dan ging ik zeker op voor Olympisch goud.

‘Je moet jezelf niet verstoppen als je verdrietig bent, verdriet mag er zijn,’ zei mijn vader vroeger al. ‘Het moet eruit.’

Ik ben mezelf daarom ontzettend niet aan het verstoppen. In mijn slaapkamer. Half onder de deken. Het huilen wissel ik af met scrollen op mijn telefoon en eten. Maar, het snotteren beslaat tot nu toe wel het grootste gedeelte van de dag.

Uit mijn telefoon klinkt snoeihard het nummer ‘Can You Handle Me’. Kane staat op repeat sinds ik de slaapkamerdeur achter me heb dichtgetrokken. Wie weet vrolijkt het me wat op. Al heeft het tot nu toe nog niet het gewenste resultaat. Als Dinand getormenteerd zingt: *‘Love me, heal me, don’t turn me down no, don’t turn me down no, don’t you want me?’*, trek ik het kussen onder mijn hoofd vandaan, duw het op mijn gezicht en laat een gesmoorde schreeuw horen.

Ik zoek verder in mijn persoonlijke Spotify-playlist genaamd ‘I love Kane no shame’ en zet de prachtige tranentrekker ‘Dreamer’ op. Bij de eerste noten begin ik al harder te snotteren. Dinand schreef het nummer na het overlijden van zijn vrouw Guusje en hoewel dat miljoenen malen verdrietiger is dan wat ik nu doormaak, past het toch beter bij mijn goedstoestand.

Mijn vader komt tijdens het refrein binnen en zet een dienblad met een grote mok thee en een schaalje vol chocolaatjes op het nachtkastje. Hij aait even over mijn hoofd.

‘Het komt echt wel weer goed lieverd.’

Vast pap.

‘Weet ik,’ lieg ik. Ik doe mijn gezwollen ogen weer dicht, mijn subtiële hint dat ik wel weer klaar ben met het gesprek.

Pas na wat een eeuwigheid voelt, laat hij me weer alleen met Dinand en mijn ellende.

Als tiener was ik een echte alto en mijn liefde voor Kane was mijn *dirty little secret*. Want hoewel het rockerig klonk, was Kane volgens mijn klasgenoten gewoon een verkapte boyband met mooiboy Dinand en zijn hoe-kige, op elkaar gelijmde kaken.

Alleen mijn ouders en broers waren op de hoogte van mijn Kane-liefde. Op school daar voor uitkomen was sociale zelfmoord geweest. De poster, waarop hij met zijn broeierige blik moeilijk in de camera keek, durfde ik pas maanden nadat ik hem had aangeschaft op te hangen. Ik hing hem naast het raam, zo kon ik, indien nodig, het gordijn eroverheen trekken.

In ditzelfde bed lag ik te brullen toen de band aankondigde te stoppen. Ik was begin twintig en had ze nog nooit zien optreden. En dat ging ook niet meer gebeuren.

Mijn oudere broers Miles en Duke hebben me weken getreiterd toen mijn ouders dat jaar tijdens ons kerstdiner uit de school klaptten over mijn reactie op het tragische nieuws.

‘Wat dacht je, Effie? Dat Dinand je op het podium zou trekken en hij de eeuwige liefde aan jou zou verklaren?’ had Duke schamper gevraagd.

‘Nee, natuurlijk niet!’

Maar eigenlijk hoopte ik van wel. Volgens mij had ik zelfs op de binnenkant van mijn hand piepklein ‘Effie hartje D4ever’ geschreven. Wat kan ik zeggen: volwassen worden was voor mij een langzaam proces.

Wonderlijk genoeg blijkt dat, hoeveel je ook huilt, er nog altijd genoeg vocht overblijft om te plassen. Dus slenter ik naar het toilet en plens na het plassen water over mijn pafferige hoofd.

Hoe kan het dat ik een week geleden nog dacht dat er niets aan de hand was? Wat heb ik verkeerd gedaan? Ik deed toch alles wat hij vroeg? Een idealere vriendin bestaat bijna niet. Ik steunde hem in zijn werk, in zijn sport. Ik was er altijd voor hem, wat hij ook nodig had. Gaf hij mij 'feedback', dan pakte ik het op. Wat had hij nog meer gewild?

Achteraf gezien was ik gewoon opvulling voor hem, een wachtverzachter, iemand waar je je tijd mee opvult tot je de ware tegenkomt. Of een huishoudster en personal assistent met leuke extraatjes. Zoiets.

Onder aan de trap schreeuwt mijn vader me toe.

'Effie, ik heb friet besteld, kom je?'

'Geen trek,' app ik hem. Ik hoor het pingeltje beneden afgaan op zijn telefoon. Echt, waarom hebben alle vijftigplussers het geluid op hun telefoon altijd op standje hardhorend? Om nog maar te zwijgen over de plopgeluidjes die hun toetsen maken.

Alles is gewoon kut.

Hoofdstuk 2

Effie

Wat een vangst was Erik-Paul. Nadat het ‘aan’ was heb ik weken, zo niet maanden, het idee gehad dat hij me elk moment kon dumpen omdat iemand zoals hij niet kon vallen voor iemand als ik. Iemand die afgestudeerd is aan de kunstacademie, zonder lef, die vastzit in een middelmatige baan bij de bekende Scandinavische geelblauwe meubelgigant. Iemand die één blokje chocola géén blokje chocola vindt en theedrinken met vriendinnen als sporten ziet. Iemand met blonde krullen die naar geen enkel haarproduct luisteren en verder qua uitstraling en lijf de belichaming is van doorsnee.

Omdat ik nu aan chocola denk, herinner ik me het schaalteje naast mijn bed en grabbel er drie stuks uit die net in een keer in mijn mond passen. Ik mag denk ik niet zaniken over mijn volle zandloperfiguur, want dat is makkelijk te verhelpen door minder te snoepen en meer te bewegen. Wat me waarschijnlijk meer stoort is dat ik juist zo doorsnee ben. De keren dat ik te horen heb gekregen dat ik op iemand lijk, maar wel steeds op iemand anders, geeft wel aan hoe uniek ik ben.

Neem dan EP, die slim en knap is. Ryan Gosling-knap. Maar dan gespierder. Krachttraining, eiwitpoeders, *intermittent fasting*. ‘Mijn lichaam is een tempel, Effie.’ Zo’n soort man. Ambitieuus is hij ook. Zijn carrière als accountant gaat als een speer. Al begrijp ik nog steeds niet hoe je daar carrière in kan maken... Of zou willen maken?

Hij verdiende in ieder geval genoeg om een prachtig huis in Utrecht te kopen. Een huis precies groot genoeg voor een vrouw, twee kinderen en een kat.

Iedere dag met EP had ik het idee dat ik moest verantwoorden dat ik ook iets toevoegde aan onze relatie. De looks en het geld kwamen van hem, dus ik zorgde ervoor dat wij in het vetste huis ooit woonden.

Uren en uren heb ik geklust in dat huis. Door mijn opleiding kon ik bedenken hoe een ruimte eruit moest komen te zien, maar dat ik ook handige handjes had, kwam eigenlijk pas in EP's huis aan het licht. Ik bleek een neus te hebben voor het opknappen van oude spullen of goedkope meubels zo te gebruiken, dat ze door konden gaan voor designer exemplaren. Hierdoor was zijn huis voor een habbekrats voorzien van maatwerk kasten en mooie meubels.

Ik ontmoette EP drie jaar geleden op mijn werk bij IKEA. Of preciezer, ik was op mijn werk, hij was op zoek naar een bed. Ik ga over de styling van showrooms en de aankleding van de winkel en ik was net bezig een slaapkamer in te richten, toen ik een waanzinnig knappe man met bruin haar en bruine ogen aan zag komen lopen. Het was ook nagenoeg onmogelijk om hem niet te zien. EP was, objectief gezien, lekker. Hij is lekker.

Niet alleen mijn feromonen begonnen als een malle naar hem te zwaaien, terwijl hij slenterend tussen alle bedden door liep. Twee collega's van een andere afdeling keken hem overduidelijk na, terwijl ze samen giechelden. De een haalde langzaam haar tong over haar lippen en de ander maakte een klauwbeweging met zijn hand.

In de drie jaar dat we samen waren, heb ik denk ik nooit iemand van tussen de vijftien en vijfenvijftig ontmoet die wel op mannen viel, maar niet op EP.

Mijn collega Sven was die dag onze beddenman en kuierde met eenzelfde gemoedelijk tempo richting EP, die ik in mijn hoofd toen nog Sir Hot-a-lot noemde omdat ik zijn echte naam niet wist.

Nadat ik Hot-a-lot had waargenomen, besloot ik mijn tempo wat te laten zakken en inmiddels zat ik op het showroombed in slow motion de sloopjes om de kussens te werken. En gelukkig maar, want de ontmoeting tussen Hot-a-lot en collega Sven die volgde was arthousefilmwaardig. Zo eentje waarbij je denkt: ik snap er geen reet van, maar ik blijf toch nog even kijken hoe het afloopt.

Hot-a-lot staaarde naar een groot wit bed. Sven wandelde rustig naar hem toe en gaf een knikje in Hot-a-lots richting, die kort terug knikte. Sven zag de knik als een goedkeuring tot contact of misschien zelfs tot een begin van een vraag. Vervolgens stelde Sven zichzelf zonder iets te zeggen op gepaste afstand van Hot-a-lot op. Samen keken ze voor wat een eeuwigheid leek te duren naar dat bed. Een andere klant stelde Sven eerbiedig een vraag, zelfs hij begreep dat hij in een heilige zone was gekomen. Sven antwoordde zacht en wees in de richting van de dekbedden, daarna nam hij weer zijn positie in. Na een tijd keek Hot-a-lot hem aan en maakte hij een soort tsja-gebaar met zijn schouders en gezicht. Sven zwaaide met zijn hoofd naar rechts en begon te lopen, Hot-a-lot volgde direct. Bij een tweepersoonsbed in de kleur wit bleven ze staan.

Sven verbrak als eerste de stilte.

‘Hej.’

‘Hallo,’ antwoordde Hot-a-lot.

Nou nou, niet te veel met woorden strooien hoor mannen, anders raken ze op.

Hot-a-lot vervolgde: ‘Laat ik deze maar doen. Nu nog een matras.’

Kunst in de puurste vorm.

De beddenafdeling is een van de paradepaardjes van onze winkel en Sven is onze beste beddenverkoper. Dat komt waarschijnlijk omdat het lijkt alsof hij niet alleen qua naam, maar ook qua looks rechtstreeks uit Zweden is geïmporteerd. Het onflatteuze IKEA-uniform dat we allemaal moeten dragen valt bij hem prachtig om zijn gespierde lijf. Sven klimt op hoog niveau en dat is te zien.

Het bizarre is dat hij niet echt iets speciaals lijkt te doen. Hij is ogenschijnlijk totaal niet bezig met verkopen. Bij Sven voel je je gewoon direct op je gemak. Wat niet onprettig is bij het kopen van iets persoonlijks als een bed. Toch het meubel waarop je slaapt, seks hebt, kinderen krijgt,

doorlekt, tv kijkt, ontbijt eet, uitziekt of ligt te janken omdat je vriend het na drie jaar zomaar uitmaakt.

Svens ouders hebben in zijn maakproces precies de sweetspot tussen aardig, knap en intelligent geraakt. Ik heb een tijd – voor EP – vurig gehoopt dat ik hartstochtelijk verliefd zou worden op Sven. En het is niet alsof ik het niet geprobeerd heb. Ik ben er echt vol voor gegaan: hem net wat langer aankijken tijdens een gesprek, samen spullen in het magazijn ordenen. Ik heb zelfs een keer of twee misschien drie aan hem gedacht tijdens het masturberen, maar dat deed ook niets. Niet eens een vonkje in mijn kleine teen.

Dus heb ik Sven, nadat we veel grapjes kregen van collega's omdat we zo vaak samenwerkten, gekroond tot *vänlegor*. Ons favoriete ding is de meeste idiote Zweedse neologismen verzinnen, zoals *vänlegor*. *Vän* betekent vriend en *kollegor* collega's. Natuurlijk bestaat het woord niet echt, maar de kunst is deze nieuwe woorden vervolgens zo toe te passen tijdens het werk dat klanten en collega's denken dat het echt Zweeds is.

Net als al die idiote namen voor onze meubels, eigenlijk. Maar, ik dwaal af; terug naar drie jaar geleden.

Terwijl ik Hot-a-lot zo onopvallend mogelijk volgde, zat ik te piekeren wat ik nog meer aan handelingen kon bedenken, zodat ik een beetje een geloofwaardige reden had om hier na vijftientig minuten nog steeds te staan. Ondertussen was de showroom wel zo'n beetje af. Misschien nog wat sierkussens? Een fauteuil?

Sven had Hot-a-lot nu zo ver gekregen om samen tweepersoonsmatrassen uit te testen. Hot-a-lot had hem kort uitgelegd dat hij als een zee-ster slaapt en geen naadjes in het midden wilde voelen. Ik stond tijdens dat verhaal net de roze plaid heel rustig uit de verkoopmand te trekken. Gelukkig maar, anders had ik deze relevante informatie gemist. Sven had Hot-a-lot vervolgens laten weten dat voor één persoon een tweepersoonsmatras wellicht fijn is, maar dat bij nachtelijk bezoek er het risico is op de kuilkleef.

‘Of zoals wij het hier bij IKEA noemen, de *grobklibbig*,’ zei Sven, met een uitgestreken gezicht.

Kijk, dát is nou de kracht van Sven. Hij vertelt mensen dit soort absurde dingen, zonder dat het ook maar een seconde ongemakkelijk wordt.

Het tweetal lag inmiddels op de rug in het midden van de eigen helft van het tweepersoonsmatras. Sven schoof steeds een stukje dicht naar Hot-a-lot, waarvoor hij kort zijn voeten en schouders in het matras duwde en zijn heupen omhoog stootte, zodat hij met kleine hupjes naderde. Langzaam zag je dat Hot-a-lot uit balans raakte en bij de vierde kleine hups van Sven lagen ze inderdaad ietwat gekanteld en gênant dicht bij elkaar.

‘Grobklibbig,’ zei Sven concluderend, terwijl hij Hot-a-lot recht aankeek.

‘Grob-wat?’ antwoordde Hot-a-lot verbaasd.

‘Grobklibbig, kuilkleef. Daarom zijn twee matrassen altijd aan te raden. Ik neem aan dat je niet altijd alleen wilt blijven slapen?’ vroeg Sven.

Ineens leek Hot-a-lot zich bewust van de vreemde positie waarin hij zich bevond en stond hij abrupt op.

‘Eh, nee?’ Zijn antwoord klonk eerder als een vraag. ‘Dus deze dan maar,’ en hij liep terug naar een bed en matras dat hij eerder met Sven probeerde, ‘maar dan met twee éénpersoonsmatten. Ik heb al foto’s gemaakt van de nummers in het magazijn. Dank voor de hulp.’ Hij liep snel tussen de bedden door, duidelijk op zoek naar de pijlen op de grond voor de looprichting.

Ik onderdrukte een gniffel, omdat het altijd iets komisch had klanten zo te zien zoeken naar de looproute. Deze winkel was gewoon de levenschte variant van het bordspel Doolhof. Als je dacht dat je eruit was, leek er weer iets te zijn verschoven en stond je totaal ergens anders.

Mijn poging onzichtbaar te blijven in de hoek was door mijn gniffel matig succesvol gebleken. Hot-a-lot keek me nu recht aan. Ik was me er pijnlijk van bewust dat ik al enige tijd geen ene fuck stond te doen en nu

dus met lege handen een klant stond aan te gapen. Snel draaide ik me om naar het bed om de plaid met mijn rug naar hem toe voor de zoveelste keer te herschikken.

Kutkutkut. Ik hoorde voetstappen mijn kant op komen. Verzin iets, Effie. Ga iets doen, werk! Ik pakte in paniek de boeken van het ene nachtkastje, diezelfde boeken waar ik twintig minuten geleden een eeuwigheid aan had gependeed om te bewijzen dat mijn kunstacademiediploma in Spatial Design echt verdiend was, en wandelde ermee naar het andere nachtkastje.

‘Pardon.’

Hoewel ik wist dat hij eraan kwam, schrok ik toch van zijn stem. Langzaam draaide ik me om. Hij stond zo dichtbij me dat ik hem min of meer per ongeluk een stapel boeken in zijn maag splitste. Ik keek hem onthutst aan en probeerde de boeken weer naar achteren te bewegen, weg van hem, maar in een reflex hadden zijn handen de stapel al min of meer aangepakt. Na enige tijd liet ik het geheel maar los en deed een stap naar achter om wat afstand tussen ons te creëren. Daarbij botste ik met mijn hakken tegen het nachtkastje achter mij, waardoor ik nog verder uit balans raakte, en met een oncharmante plof op het bed belandde. Hot-a-lot stond perplex met het stapeltje boeken in zijn handen naar me te kijken. Herpak jezelf, Effie.

‘Zo, dat was ongemakkelijk,’ flapte ik eruit, mijn rok naar beneden trekkend. In mijn functie hoefde ik alleen maar de verplichte IKEA-blouse te dragen. Ik droeg stoere zwarte boots en probeerde mijn voeten bevallig met de enkels over elkaar te plaatsen, alsof ik een prinses op haar troon was en niet een medewerker die zojuist letterlijk voor een knappe man in bed was gestruikeld.

‘Valt wel mee hoor,’ zei hij.

Ik lachte nerveus. En zonder het te vragen liep hij om het bed heen naar het andere nachtkastje. Zittend volgende ik hem met mijn blik vanaf het bed. Secuur plaatste hij de boeken naast de andere kant van het bed, pre-

cies zoals ik ze eerder had neergelegd. Toen vond ik dat fantastisch, nu denk ik: controlfreak. Daarna ging hij voorzichtig op het randje van het bed zitten.

‘Ik heb net een nieuw bed gekocht bij je collega daar,’ zei hij en hij wees naar Sven, die nu op zijn beurt probeerde te doen alsof hij niet met ons bezig was. Terwijl hij twee seconden geleden, toen Hot-a-lot zijn rug nog naar hem toe had tijdens het boekschikken, duidelijk zijn ogen wegdraaide en tongbewegingen in de lucht maakte. ‘En nu vind ik dit alles hier er wel leuk bij elkaar uitzien.’ Bleef zijn blik nou ook even op mij rusten? Ik schikte gauw een pluk krullend haar achter mijn oor.

‘Heb jij daar een lijstje van, zodat ik het bij elkaar kan zoeken? Je lijkt er oog voor te hebben.’ Hij pakte zijn telefoon erbij om aantekeningen te maken.

Zo samen op een bed, *no way* dat hij alleen maar vroeg om shopadvies. Alles aan hem leek te zeggen: ik vind je leuk. Dus waar hij zei dat hij een winkellijst wilde, wilde hij eigenlijk iets anders. Toch? Wilde hij niet iets anders? Meer? Van mij? O mijn god, ik ben zo niet in de wieg gelegd voor flirten.

Achteraf gezien wilde hij toen waarschijnlijk niets anders dan gewoon een slaapkamerset kopen. Maar op dat moment was het een te mooie kans om te laten liggen.

Dus zei ik, met een assertiviteit die ik maar zelden in me heb: ‘Leuk dat dit geheel je bevalt.’ Ik drukte zelfs mijn schouders naar achter en borsten vooruit, zodat ik ook mezelf in het geheel mee kon rekenen. Voorzichtig ging ik door: ‘Met een wit bed kun je feitelijk alle kanten op. Dit staat mooi bij elkaar, maar hoort niet bij een geheel. Het zou niet zomaar in ieder huis goed tot zijn recht komen.’

Sven vond mijn stuntelige flirtpoging duidelijk het volgen waard en stond inmiddels achter de rug van Hot-a-lot vreemde dansjes te doen en een kussen te berijden.

Ik zette mijn flirtaanval voort. ‘Om je echt goed advies te geven, zou ik

de ruimte moeten zien waar het bed komt te staan.’

Meteen keek hij op van zijn telefoon. ‘Echt? Dat is pas service.’

Het was me niet helemaal duidelijk of hij doorhad dat dit geen standaard service van de zaak was, maar service van Effie met de hoop op meer. Toch gaf ik hem graag het voordeel van de twijfel, wat heus niet alleen door zijn uiterlijk kwam.

‘Morgen om zeven uur ’s avonds?’ vroeg hij. Hij gaf me zijn adres en ik typte het in mijn telefoon. Zodra hij zag dat ik klaar was, stond hij op en liep weg.

‘Dan zie ik je morgen!’ riep ik hem enthousiast na. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Erik-Paul Henegauwen.’

‘Oké, ik heet Effie Keizer.’

En de rest is geschiedenis.